

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 561 Usque Ad Annum 633

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117832

§.2. Martyres.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66072](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66072)

cesse est, atque attoniti fuerint miraculis & virtutibus illorum Virorum, qui novam Religionem prædicabant.

§. II.

Martyres.

*De Repub.
L. 2.*

Verum enimvero quod comòdum, quod Bonum ab hac nova Religione sperare poterant? Nihil omnino quod præsens esset aut sensibile, sed vitam futuram & Bona invisibilia; in hac autem vita persecutiones & pericula continua, quod minime ignorabant, erant sustinenda. Vidistis, quanta Christiani per tria integra Sæcula perpeffi fuerint. Non satis mihi fuit, summatim dicere ingentem fuisse Martyrum numerum, nomina eorum, & præcipua Passionis adjuncta referre, sed ipsos Martyres ante oculos vestros posui, recensui Acta, querentium & respondentium, torquentium & patientium verba repetii, morientium constantiam & mortis modum sigillatim enarravi. Periculum subire malui, ut fortasse alicui Lectori delicato tœdium parerem, quam ne vel minima pars fortissimi & luculentissimi pro Fidei veritate argumenti periret, aut dignissima omnium Christianorum attentione materia non satis profunde legentium animis imprimeretur. Novissimum erat illa Mundi ætate & inauditum, Martyrium lubenter pati. Græci Romanique pro

pro Patria quidem, sed non pro Religione & solius veritatis amore mori poterant. Verum quidem, inter Judæos Martyres licet paucos inveniri, quia nempe soli veram Religionem colebant; & ideo etiam istos Ecclesia Catholica tanquam suos recipit & honorat.

Verumtamen illa fortitudo, quæ inter Christianos propemodum vulgaris erat, ab Ethnicis Philosophis non immerito *De Rep. L. II.*

Vir perfecte justus, † inquit Plato, ille est, qui non bonus videri, sed esse cupit; alias honorabitur, & mercedem referet; eritque dubitandi locus, an Justitiam propter se ipsam amet, vel propter commodum, quod ob Justitiam percipit. Justus itaque, ut manifeste probetur Bonus, Bonis omnibus spoliatur excepta Justitia; imo nequidem Bonæ Famæ solatio fruatur, sed malus & improbus credatur ab omnibus, & tanquam reus flagris cædatur, torqueatur, crucifigatur; ipse nihilominus usque in mortem justitiam non amittat. Diceres, ab hoc Philosopho Jesum Christum, & Jesu Christi Martyres mente prævisos fuisse! Hi enim, cum omnium hominum optimi essent, & sanctissimi, viri impii, & omnium execratione digni habiti sunt, & tanquam impii morte crudelissima e numero viventium ablati; ipsi vero pro Veritate inter

tor-

tormenta acerbissima mortem hilari animo tolerarunt. At nemo existimet paucorum Philosophorum istam constantiam fuisse, quippe omnis ætatis, Sexus & Conditionis innumerabilis multitudo pro Fide sanguinem, & vitam dedit.

Si vero Christianis solummodo adversus furorem populorum & Magistratum potentiam pugnandum fuisset, arbitriari aliquis posset, ipsos contra vim ratione destitutam eo majore pertinacia & audacia ivisse; at Christianorum Adversarii simul omnia Persecutionis genera, vim, calumnias, cavillationes, & argumenta adhibebant, atque longe major injuste laceffentibus quam Religionem suam tuentibus libertas erat. Non nullas tamen Christiani scripserunt Apologias, quas suo loco retuli, & judicare potuistis, Lectores! an solida fuerint & stringentia argumenta. Sed his parum effectum est. Nempe quia homines sola ratione parum moventur. Gentiles non nisi post longi temporis experientiam errorem suum agnoverunt. Cum Christiani constantissime bene viverent, tandem calumniantium se malitiam superarunt. Cum semper lubentissime mortem tolerarent, patuit, Christianos persecutionibus deleri non posse.

Tandem post lapsum annorum trecentorum vicit veritas, ipsique Romani Imperatores, qui Christianos persecuti

*v. Mœurs
Chr. n. 16. 17.*

*Hist. 1. III. §.
21. §. 27. 47.
51. Lib. V.
§. 4. 5. &c.
§. 39. VIII.
§. 45.*

fuerant, facti sunt Christianæ Religionis Defensores.

Tunc vero manifeste apparuit, quantum vera Religio a Gentilium Superstitionibus distet. Idololatria nemine persequente cecidit, quamprimum eam Potestates Sæculares defendere desierunt; id ut luculentius pateret, Divina Providentia permittente factum, ut post annos quinquaginta a Fide deficeret Julianus Imperator, qui nec omnibus Imperii viribus nec Philosophiæ & Magiæ auxilio efficere potuit, ut Deorum cultus postliminio reduceretur. Ipsum Julianum in Scriptis suis præsertim contra Populum Antiochenum hac de re con- *Hist. L. XV.*
querentem audivistis. Chimærica illa *§. 15. §. 7.*
morum Emendatio, qua Paganos reddere meliores optabat, insigne Testimonium etiam ab invito extortum Christianæ Sanctitatis est, quam imitari frustra conabatur, atque illius persecutionis ratio, quamvis esset nova & callidissima, non modo nihil ad veram Religionem labefactandam, sed etiam ad eandem stabilendam plurimum contulit. Juliano regnante Idololatria ultimum edidit suspirium; exinde enim non alios Roma Principes habuit, nisi Christianos.

§ III.

Monachi.

Sanctorum Martyrum Triumpho a-
liud